

РЕШЕНИЕ

№ 621

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мариела П. Миланова като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100602025 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по повод на жалба, подадена от частния тъжител – М. М. чрез неговия повереник – адв. Н. А. – САК, срещу Присъда от 16.02.2022 г., постановена по НЧХД № 10941/2020 г. по описа на СРС, НО, 23-ти с-в, с която подсъдимата И. И. М. е призната за невиновна в това, че в периода 14.08.2020 г. – 30.08.2020 г. в гр. София, при условията на продължавано престъпление – с две отделни деяния, осъществяващи различни състави на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като родител не изпълнила и осуетила изпълнението на определение № 287359/27.11.2019 г. по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, ГО, 80-ти с-в, определящо привременни мерки относно личните контакти на бащата М. Д. М. с децата Д.М. М. с ЕГН: ***** и К.М. М. с ЕГН: ***** , както следва:

- на 14.08.2020 г., около 19:40 ч. в гр. София, бул. „****“, да не е изпълнила задължението си, възникнало по силата на определение № 287359/27.11.2019 г. по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, ГО, 80-ти с-в да предаде на М. Д. М. малолетните им деца Д.М. М. и К.М. М. за осъществяване на постановения режим на лични контакти и да е осуетила изпълнението на цитираното определение, като категорично отказала предаването им;

- в периода от 19:00 ч. на 24.08.2020 г. до 19:00 ч. на 30.08.2020 г. в гр. София, бул. „****“, да е осуетила изпълнението на определение № 287359/27.11.2019 г. по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, ГО, 80-ти с-в относно личните контакти на бащата М. Д. М. с децата Д.М. М., като сутринта на 24.08.2020 г. извела децата извън пределите на гр. София и не ги върнала за целия период.

Според жалбоподателя така постановеният съдебен акт е неправилен, като се иска цялостната му отмяна и постановяването на нов, с който подсъдимата М. да бъде призната за виновна по предявените □ обвинения, както и да □ бъдат възложени направените разноски от частния тъжител за адвокатско възнаграждение.

След запознаване с препис от жалбата, защитата е представила становище в законоустановения срок, в което излага подробни съображения за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на оправдателната присъда, постановена от първостепенния съд.

В открито съдебно заседание, проведено на 03.10.2022 г., въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че обжалваната присъда е от категорията актове, подлежащи на инстанционен контрол по съответния ред. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимата, свидетели и вещи лица, както и събирането на нови доказателства.

Частният тъжител – М. М., редовно уведомен, не се явява в съдебно заседание, представлява се от повереникът му – адв. А..

В хода на съдебната прения повереникът на частния тъжител заявява, че поддържа въззивната жалба и всички изложени в нея съображения. Аргументира тезата, че настоящият казус касае обичайния режим на лични отношения между бащата и децата, а не допълнителния едномесечен престой, поради което и първоинстанционният акт в тази връзка бил необоснован. Не било установено на коя дата децата са били предадени или са били върнати, поради което моли първоинстанционната присъда да бъде отменена, подсъдимата да бъде призната за виновна, като ѝ бъде наложено наказание над средния размер. Претендира разноски.

Подсъдимата – И. М., редовно уведомена, не се явява в съдебно заседание. Представлява се от защитника ѝ – адв. С..

Защитникът на подсъдимата М. заявява, че актът на първата инстанция е правилен и законосъобразен, както и че не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на постановената присъда. Излагат се подробни съображения за обстоятелството, че в конкретния казус подсъдимата по никакъв начин не е имала намерение да осуетява режима за осъществяване на лични контакти между децата и баща им. Моли се за потвърждаване на оправдателната присъда като правилна и законосъобразна, като се претендират и сторените в настоящото производство разноски.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намира за установено следното:

Анализът на доказателствената съвкупност, извършен от първоинстанционния състав и подробно отразен в мотивите към присъдата, е пълен, всеобхватен и изчерпателен. Районният съд е спазил изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като детайлно и обосновано е изложил съображения защо е кредитирал конкретни доказателствени материали, а други не. Изводите на решаващия съд почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото, след детайлна съпоставка помежду им. Целият събран по делото доказателствен материал е обсъден внимателно, като съдът е отделил спорните от безспорните факти и е кредитирал показанията на тези от тях, които са последователни и вътрешно непротиворечиви. Изводите на първостепенния съд се споделят изцяло и от настоящата съдебна инстанция, като към същите няма и какво да се посочи допълнително.

Въззивният съд след собствен комплексен анализ на всички събрани по делото доказателства намира, че установената фактическа обстановка от районния съд е обоснована и почива на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства, анализирани в тяхната съвкупност, като по същество се свежда до следното:

Подсъдимата И. И. М. е родена на **** г. в гр. София, българка, български гражданин, неосъждана, с висше образование, омъжена, трудово ангажирана, с поС.ен адрес: гр. София, бул. ****, с ЕГН: *****.

На 30.07.2006 г. М. Д. М. и И. И. М. сключили граждански брак, по време на който им се родил син – Д.М. М. на **** г., а на **** г. се родил вторият им син К.М. М..

С определение № 287359/27.11.2018 г., постановено по гр.д. № 72374/2018 г. за разтрогване на брака помежду им по описа на СРС, 80-ти с-в (поправено с определение от 24.07.2020 г.), били определени привременни мерки до приключване на делото с влязло в сила решение или до промяна на обстоятелствата, като родителските права върху двете деца били предоставени на майката, а на бащата бил определен режим на лични контакти с Д. и К. М.и както следва: бащата има право да вижда и взема при себе си двете деца всеки втори петък, събота и неделя от месеца за времето от 19.00 часа в петък до 19.00 часа в неделя, както и всяка четвърта седмица от месеца за времето от 19.00 часа в понеделник до 19.00 часа в неделя, както и един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на майката. Отделно, бил определен режим и през ваканциите на децата, но същият не включвал лятната ваканция. Местоживеенето било определено при майката И. М., на която било предоставено семейното жилище, намиращо се в гр. София, бул. „****“, ет. ****.

С решение № 59289/05.03.2020 г., постановено по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, 80-ти с-в, бракът между частният тъжител и подсъдимата бил прекратен с развод, като решението не е влязло в сила към момента на постановяване на първоинстанционната присъда.

С цел прецизиране как следва да се определи режимът и уточняване коя е първа, втора и четвърта седмица от месеца, както и за да се организират летните почивки, подсъдимата М. изпратила съобщения по електронен път до електронната поща на частния тъжител М., но не получила отговор от същия.

На дата 07.08.2020 г. (петък), подсъдимата очаквала бащата на децата да дойде и да ги вземе с цел осъществяване и спазване на определения режим за лични контакти, но последният не се появил. Поради това М. провела телефонен разговор с него, за да разбере причината за неявяването му, но такава той не ѝ посочил.

На 14.08.2020 г. (петък), прибирайки се от гр. Варна, М. бил посрещнат от брат си – свидетелят С. М., на Централна автогара в гр. София, като около 19:00 – 19:15 часа посетили адреса, на който живеела подсъдимата заедно с децата, а именно: гр. София, бул. „****“, ет. ****. Тъжителят искал да вземе двамата си синове при него съгласно определения от съда режим за лични контакти, като последният позвънил последователно на телефонните номера, ползвани от синовете му, а след това и на този, ползван от подсъдимата, но не успял да се свърже с тях. След това получил обаждане от М., в което му заявила, че децата няма да му бъдат предадени, тъй като тя, свидетелят К.Н. (с кого подсъдимата живеела във фактическо съжителство) се намирала с децата извън гр. София.

На 24.08.2020 г. в 19:00 часа, частният тъжител и брат му – свидетелят С. М., отново посетили адреса на подсъдимата и тогава М. М. позвънил на сина си – Д., за да го уведоми, че е долу и че ги очаква, но Д. му отговорил, че те са в гр. Пловдив с майка си. След това тъжителят се свързал и с по-малкия си син – К., който потвърдил, че с брат си са в гр. Пловдив. В периода от 24.08.2020 г. до 30.08.2020 г. подсъдимата, свидетелят Н. и двете деца били на почивка в хотел „Фабрика за храна и танци“ в Родопите, който се намира в близост до гр. Пловдив.

Правилно контролираният съд е приел, че фактологията, описана от него и възприета от настоящата инстанция, се подкрепя от събраните доказателства, а именно: обясненията на подсъдимата М., дадени в хода на първоинстанционното производство; показанията на свидетелите С. М., Д. М. и К.Н., както и от писмените доказателства по делото – копие на определение № 287359/27.11.2018 г., постановено по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, 80-ти с-в, определение № 160001/24.07.2020 г., постановено по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, 80-ти с-в, копие на решение № 59289/05.03.2020 г., постановено по гр.д. 72374/2018 г. по описа на СРС, 80-ти с-в; извлечение от електронна кореспонденция, справка за съдимост на подсъдимата и

другите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Пред настоящата съдебна инстанция бе проведено съдебно следствие, респективно бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства, а именно от страна на частния тъжител се представиха пет броя платежни нареждания, касаещи извършване на банкови преводи и захранване на сметката на подсъдимата от страна на М. за периодите 2008 г. и 2009 г.; нотариална покана от 16.09.2021 г. чрез нотариус И.Д. с рег. № 039 в регистъра на Нотариалната камара до подсъдимата от частния тъжител, с която последният я кани да изпълни задълженията си съобразно определение № 287359/27.11.2019 г. по гр.д. № 72374/2018 г. по описа на СРС, 80-ти с-в за осъществяване на лични контакти с децата за лятната ваканция, както и доклад от Социална служба – Фондация „Надежда“ – Център за обществена подкрепа „Бъдеще“ - София от 08.10.2021 г., изготвена за М. М., и съдържаща характеристични данни за последния. От страна на защитата също бяха представени и приети нови доказателства, а именно определение, постановено по ч.гр.д. № 943/2022 г. на IV ГО, ВКС по отношение на тъжителя М. и два съпътстващи към него документа, както и справка от публичния регистър на адвокатите по отношение на частния тъжител.

Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие както пред първата съдебна инстанция, така и пред втората такава, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Настоящата инстанция констатира, че първоинстанционната присъда е постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, а при обсъждане на доказателствената съвкупност не са допуснати съществени процесуални нарушения. Не са открити основания за ревизиране на приетата от първия съд фактология, която е изяснена съобразно точния смисъл на доказателствения материал, без да са допуснати логически грешки при обсъждането му или превратно тълкуване. Въззивният съд намира, че първоинстанционният съд е формирал логически верен извод, въз основа на точния смисъл на събраните доказателства, а именно че И. М. не е извършила престъпление по чл. 182, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

От приобщените по делото копие на определение № 287359/27.11.2018 г., постановено по гр.д. № 72374/2018 г, се извежда, че М. М. и подсъдимата М. са родители на децата Д. и К. М.и, като упражняването на родителските права по отношение на децата били предоставени на М., а на тъжителя бил определен режим на лични отношения с тях.

Според показанията на свидетелите С. М., К.Н., както и от обясненията на подсъдимата се установява, че и на двете процесни дати – 14.08.2020 г. и 24.08.2020 г. К. и Д. М.и не са били предадени на частния тъжител, съответно не са били предадени

и за целия период, считано от 19:00 часа на 24.08.2020 г. до 19:00 часа на 30.08.2020 г. (включително), тъй като по това време те са били на почивка с майка си извън територията на гр. София.

На следващо място, въззивният съд, подобно на първия, даде вяра на показанията на свидетелите Д. М. и К.Н., че до август месец 2020 г. режимът на лични контакти е бил спазван стриктно и не е имало случаи на непредаване на децата на М. М., тъй като същите намират подкрепа и в обясненията на подсъдимата, които въпреки двойственото си значение, се отличават с житейска логичност и хармонират с останалия доказателствен материал. В хода на проведения разпит подсъдимата не оспорва и признава, че на процесните дати децата не са били предадени на М. и че се е намирала със същите извън територията на гр. София, като изтъква, че семейните почивки именно през летния период са планирани съобразно график, спазван от родителите в предходни месеци и по-конкретно през месец февруари през 2020 г. В тази част обясненията ѝ се подкрепят от показанията на свидетеля Н., които съдът цени като обективни и безпристрастни.

От приложената по делото кореспонденция, водено по електронен път, се установява, че М. е направила опит да се свърже с тъжителя, за да уточнят датите през летния сезон, на които той следва да вземе децата, като това обстоятелство се подкрепя и още повече от това, че съгласно определението на гражданския съд, уреждащ привременните мерки, през лятото режимът на лични контакти следва да бъде съобразен именно с платените годишни отпуски и на двамата родители, т.е. този на бащата да не съвпада с този на майката и обратното, респективно. Електронните съобщения са изпратени по електронната поща, посочена от самия М. за контакт с последния, включително и в тъжбата, която е инициирала наказателното производство, включително и в представената справка от публичния регистър на адвокатите. Затова и за настоящия състав не възниква съмнение, че са били адресирани именно до него и че последният очевидно продължава да използва същият електронен адрес за кореспонденция. Според въззивния съд е очевидно, че съобщенията са получени в електронната поща на частния тъжител, тъй като видно от представената по делото електронна кореспонденция и по-конкретно съобщение, изпратено от електронната поща на частния тъжител, става ясно, че последният не се съгласява с предложения от подсъдимата период за прекарване на лятна ваканция и посочва, че за периода от 19:00 часа на 01.07.2020 г. до 19:00 часа на 31.07.2020 г. децата следвали да бъдат с него. Това налага извода, че М. е бил запознат и е водил активна кореспонденция именно от този посочен имейл. От предоставеното копие на електронната кореспонденция се установява и обстоятелството, че подсъдимата е продължавала да комуникира по електронен път с него, включително и след инкриминирания период, а от показанията на свидетелите, както и от самата тъжба и от обясненията на подсъдимата не се отрича да е провеждана и телефонна кореспонденция помежду им, т.е. ако М. М. е имал

проблем с електронната си поща и не е получавал съобщенията или занапред вече не е използвал посочения електронен адрес, житейски логично е да уведоми за това подсъдимата М. именно защото там получава информация за децата, включително и за осъществяване на режима на лични отношения с последните, като данни за това не се съдържат в кориците на делото. Допълнителен аргумент в тази насока се явява и това, че в представените в хода на въззивното съдебно следствие писмени доказателства – копие от публичния регистър на САК и копие от определение, постановено по ч.гр.д. № 943/2022 г. на IV ГО, ВКС тъжителят отново е посочил същата електронна поща за кореспонденция, която е ползвал и за кореспонденция с подсъдимата, т.е. не е налице колебание, че М. продължава да използва именно този имейл адрес за кореспонденция.

Досежно представените пред настоящата инстанция от страна на частния тъжител писмени доказателства, настоящият състав намира същите за ирелевантни към предмета на делото. Останалите доказателствени източници не съдържат значими противоречия помежду си, поради което не е необходимо да бъдат обсъждани поотделно по аргумент за противното от чл. 305, ал. 3 от НПК.

Въз основа на направения доказателствен анализ и установената чрез него фактическа обстановка, настоящата инстанция споделя правните изводи на първоинстанционния съд, че подсъдимата И. М. не е осъществила състава на престъплението по чл. 182, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НПК.

За да бъде осъществен съставът на визираното престъпление е необходимо от обективна страна да бъде установено, че родител или друг сродник не изпълнява или по какъвто и да е начин осуетява изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Обективната съставомерност на деянието по този законов текст изисква да е налице влязло в сила решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете.

Изпълнителното деяние на престъплението може да се осъществи в някоя от следните две форми, алтернативно предвидени в диспозицията на наказателноправната норма – неизпълнение на съдебно решение или осуетяване изпълнението на съдебно решение.

От субективна страна то може да се извърши само умишлено, при пряк или евентуален умисъл. Деецът следва да съзнава, че упражняването на родителските права или правото на лични контакти с детето са уредени със съдебно решение, да предвижда осуетяването на изпълнението на това решение или неговото неизпълнение, като иска или допуска това.

Напълно логична и правилна в същността си, поради което се споделя изцяло от въззивната инстанция, е оценката на фактите от СРС и достигнатият за всяка от датите извод, че липсват действия на подсъдимата, които обективират изискваното

съставомерното психично отношение по умишлено неизпълнение или осуетяване на посоченото съдебно решение. Констатираното, че обективното нереализиране на постановения личен контакт на бащата с децата при установеното по фактите не се дължало на действия на подсъдимата, реализиращи или обективиращи съставомерен умисъл, е изведено от и съответства на съдържанието на гласните и писмените доказателствени източници.

Въз основа на приобщения по делото доказателствен материал се установява, че съгласно определените от съда привременни мерки и наложения режим на лични контакти с децата, при положение, че решението за развод все още не е влязло в сила, бащата има право да взима децата за цял пълен един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на майката. В тази си част процесният период от един месец представлява по същността си изключение от определения общ режим, който касае месеците, през които децата посещават училище. Идеята на предвиденото изключение е да се предостави възможност и на двамата родители да прекарат продължителен период от време с двете си деца, да организират почивките си съобразно платения годишен отпуск, който се полага и на двамата, като последните бъдат планирани така, че периодите за отдих и почивка да не съвпадат. Поради тази причина и съдебната практика на върховните съдилища по подобен тип казуси е възприела становището, че летният режим не следва да се тълкува като общ режим на лични отношения с децата, защото по този начин се цели постигане на най-благоприятен ефект за децата, а именно – те да прекарат по-продължителен период на почивка както с единия, така и с другия родител, което разбиране съответства и на принципа за равни права на родителите. При наличие на разбирателство между родителите, не е необходимо съдебният акт да се тълкува за отброяването на дни, седмици или месеци на определения режим, но, разбира се, тази възможност съществува във всеки един момент за страните и при желание всяка от тях може да инициира подобно производство пред гражданския съд. В конкретния казус настоящият съдебен състав подкрепя достигнатия от първостепенния съд краен извод, че подсъдимата се е опитала да инициира разговор с тъжителя нееднократно с цел организиране на планираната лятна почивка (която от своя страна е свързана и с направата на резервации и преуреждането им при промяна), което следва да се отчете като желание от нейна страна именно определеният режим да бъде спазен по начин, който да е удобен не само за двамата родители, но и за самите деца. Обстоятелството, че опитите □ са останали безуспешни не може да бъде възприето като индиция за умишлено заобикаляне на установения режим на лични отношения. В допълнение към гореизложеното не може да бъде пренебрегнато и обстоятелството, че вече веднъж и по индетичен начин режимът е бил осъществен от частния тъжител съгласно предложена от нея дата и месец само 6 месеца по-рано – през февруари месец 2020 г. Поради тази причина логично в М. се е породило очакване, че и сега нещата ще се

развият по сходен начин, тъй като няма пречка при уговорка между родителите режимът да бъде изменен или променен. В тази връзка и възражението на повереника, че предаването на децата през месец февруари 2020 г. е ирелевантно към казуса е неоснователно, тъй като тази информация житейски обосновава, че именно заради това подсъдимата е смятала, че режимът може да се осъществи и по предложения от нея начин, а не защото цели осуетяването на последния.

Предвид гореизложеното, възраженията, направени от страна на частния тъжител, относно наличието на неяснота в инкриминирания период и липсата на разбиране от първостепенния съд за същността на предмета на делото са неоснователни. Извършеният от СРС анализ на доказателствата напълно се подкрепя от настоящата инстанция, като при установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от И. М., контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от кредитираните писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Затова и въззивният съд подкрепя констатацията на първостепенния съд, че подсъдимата М. не е извършила противоправното деяние нито от обективна страна, предвид конкретния период на извършването му, а именно лятото, който се отличава със специален режим на лични контакти, различен от общия такъв, който се прилага през учебното време на децата, така и от субективна страна. Това е така, понеже с поведението си подсъдимата не е целяла неспазването или осуетяване изпълнението на определения режим на лични контакти, т.е. липсва изискуемия от закона пряк умисъл за извършването на престъплението по чл. 182, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Въз основа на изтъкнатите съображения, налага се извода, че на основание чл. 304 от НПК подсъдимата М. правилно е призната за невинна и е оправдана по повдигнатото □ обвинение. При осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда, въззивният съд, противно на доводите във въззивната жалба, не констатира неправилност на същата, които да налагат нейната отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърдена.

По разноските:

Оправдаването на подсъдимата е намерило отражение и при произнасянето относно сторените разноси в производството, които законосъобразно и на осн. чл. 190, ал. 1 от НПК, са възложени в тежест на тъжителя. Предвид резултата от въззивната проверка, то М. М. следва да бъде осъден да заплати разноските за адвокатско възнаграждение в размер на 1 200.00 лв., за заплащането на което е представен договор за правна защита и съдействие, който представлява и разписка за извършеното плащане.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 16.02.2022 г., постановена по НЧХД № 10941/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23-ти състав.

ОСЪЖДА частния търговец М. Д. М. с ЕГН: ***** да заплати на И. И. М. с ЕГН: ***** на основание чл. 190, ал. 1 от НПК сумата от 1 200.00 лв., представляваща сторените по делото разноски пред въззивния съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____